

De mirakuløse helbredelsers hemmelighed

Bruno Grönings livsvej som helbreder, humanist og idealist 6. del

Neues Europa, 15.11.1959

Derfor er det heller ikke mærkeligt, at "ægte" stanniolkugler også i dag, næsten et år efter hans død, endnu er virksomme. Vi har allerede berettet, at sådan en kugle fra september 1949 stadig er tjenlig, når et formentligt eller virkeligt tilbageslag, truer den dengang på Traberhof helbredte.

Men fjernhelbredelsen hang ikke altid sammen med at erstatte formidleren med disse stanniolkugler. I mange tilfælde foregik den heller ikke altid i én handling. I mange tilfælde fuldførte Gröning en fjernhelbredelse i flere etaper. Ofte lå der lang tid mellem Grönings første og anden "helbredelsestænkning" på den syge. Han stillede altid ind på denne igen – overbeviste sig – fra det fjerne – om dennes tilstand, sendte sin "helbredende stråle" til ham, og fremmede dermed helbredelsesforløbet.

I det, vi har fået overdraget fra fru Josette Gröning af hidtil ikke offentliggjort materiale, er der bunker af breve fra dem, Gröning helbredte, uden af de nogensinde havde set ham, og han dem!

Fænomenet fjernhelbredelse, er i grunden på ingen måde så mærkværdigt, som det synes. Når lægen i dag ordinerer medicin til en syg, som måske er fremstillet af et firma i London, så er dette firma i London formidler af den helbredende kraft, selv om det aldrig har set patienten, der tager dets medicin. Det udretter i grunden fjernhelbredelse, for lægen, der ordinerer dets medicin, er jo i grunden ikke andet end helbredelses-formidleren. Kun var Gröning det i en meget højere betydning, idet han aldrig ordinerede medicin, men kun anvendte den store, guddommelige medicin, ligesom lægen den industrielle. Han holdt sig strengt til ikke at konkurrere med lægerne. Han rådede tværtimod de syge til at have tillid til lægen.

Gröning-amuletter

Der kom ikke kun syge til Gröning, der kom også raske, som søgte beskyttelse mod sygdom hos ham. Profylaktiske foranstaltninger, har altid været en legitim del af lægekunsten. Den skal jo ikke kun helbrede, men også forebygge.

Amuletten er, i modsætning til talismanen, et forebyggende middel, et beskyttelses- og afværgemiddel.

Der findes også Gröning-amuletter, og de opstod først uden hans medvirken. Der var nogen, der uden hans viden tilegnede sig genstande, som han havde benyttet, eller i det mindste berørt. De mente sig beskyttede gennem disse ting, og dermed var de på det rigtige spor. Hvad der helbreder en sygdom, må logisk set også forhindre, at den bryder ud.

Gröning selv var, som vi ved, i begyndelsen ikke tilbøjelig til at bruge amuletter. Hans direkte tænkning rettede sig mod næstekærlighed og menneskekærlighed, som kun de allerede syge syntes at behøve. Først gennem sit arbejde fik han indsigt i, at også raske måtte hjælpes, og truede beskyttes. Og derefter vægrede han sig aldrig mere mod at udlevere amuletter. Vi ved fra en plejerske, at hun lod Gröning berøre en rosenkrans, og den blev til en beskyttende amulet for hende, da hun frivilligt lod sig overflytte til en afdeling, hvor meget smittefarlige syge måtte plejes. I modsætning til sine forgængere, blev hun ikke smittet. Hun mente, med fuld ret, at det skyldtes hendes Gröning-amulet.

Endnu i dag, opbevarer ikke så få mennesker genstande fra Grönings besiddelse, eller nogle, som blev berørt af Gröning for at gøre dem beskyttende, og benytter disse som amuletter mod sygdomme.

Hos Grönings modstandere, gjorde man sig megen umage for at fremstille hans helbredende fænomen som noget højst primitivt, der syntes uværdigt for et "dannet" menneske at tro på. "Et primitivt menneske, som med de mest primitive midler erhverver sig jævne folks tillid, og gennem deres tillid fjerner nogle symptomer, som plager dem, men som i virkeligheden kun er indbildte". Sådan forklarede en læge fra München mig det, før Grönings ankomst til Traberhof. Sådanne anskuelser forsøgte man at bibringe masserne, der henvendte sig til Gröning.

Denne læge fulgte en patient, "der ikke lod sig råde fra at komme herhen". Denne patient led, efter sin læges diagnose, af en virkelig sygdom (altså ikke en indbildt).

Patienten, en kvinde, havde i årevis lidt af en alvorlig nervesygdom. Denne sygdom, der frem for alt viste sig ved smerter i hovedet, havde forvrænget den syges ansigt. Sygdomskendetegnene var synlige, selv for en ufaglært.

Efter helbredelsen gennem Gröning, ændrede lægen unægteligt sin mening – som så mange læger, der i kampen for deres stands organisation, retsligt misbilligede en "født" helbreders væremåde.

Fortsættelse følger

BILLEDUNDERSKRIFTER

[Billede: Bruno og Josette Gröning på dagen for deres borgerlige vielse]

Josette Gröning og Bruno Gröning i 1955

Dette foto er blevet taget den 25. juni 1955, og netop af E. N. Sitek. Det blev på forlaget M. Seidlein i München 8 mangfoldiggjort, og fik talrige købere i hele verden. Det er et af de smukkeste billeder fra Bruno Grönings efterladenskaber.

Kilde:

Neues Europa, Stuttgart, 15.11.1959, S. 5